

TRIVIUM EGYESÜLET 1/F SZÖVEG

Megtudtam, hogy mindössze egy hónapig táborozunk még a *Holló Völgyben*, aztán a tervek szerint sátrat bontunk, és elindulunk a délkeleti tartomány felé, vagy ahogy Marwena nevezte: a téli szálláshelyre. Csak a mintegy ezer harcosból álló határvédő sereg marad hátra az uralkodó vezetésével, hogy fedezze a visszavonulásunkat, és majd egyesülve a többi kisebb létszámú nurk osztaggal, egységes védelmi rendszert építsenek ki. Így akár háromezer főre is felduzzadhatott a hadosztály létszáma, ez már elegendőnek látszott, hogy hatékonyan ellenálljanak minden betörési kísérletnek.

Mindezt azalatt az idő alatt tudtam meg, amíg még a völgyben tartózkodtunk, és amelyet az ítélet során kijelölt új családommal töltöttem. Gerimo, az „apám” magunkra hagyott bennünket, attól a naptól kezdve nem törődött velem, a nevelésem teljes egészében rábízta Marwenára. Jóval később megtudtam, ez egyáltalán nem volt szokatlan a nurkoknál. Amíg egy gyermek kicsi, az anyja gondozza, ám tíz éves kora után ezt a feladatot az apa vagy a legidősebb testvér veszi át akár fiúról, akár lányról van szó. Mivel a nurk harcos nép, a kiképzésben nem tesznek különbséget nők és férfiak között, így kiképzőtiszt férfi helyett lehetett egy rátermett nő is. Marwena annak bizonyult. Erre azonban csak később jöttem rá, az első napokban úgy éreztem, meg akar ölni.

Szökési terveimet, ha nem is végleg, de hosszú időre félre kellett tennem. Marwena azonnal a tudomra adta, hogy ha megpróbálkozom vele, ő előkerít akár a föld alól is, és addig kínoz, amíg már magam könyörgök a megváltó halálért. Elhittem neki.

Közeledett a tél, a levegő egyik napról a másikra fagypontra alá süllyedt, bármelyik nap leeshetett az első hó. Ha sikerül is kijutnom a táborból, élelem és víz nélkül idegen területen fikarcnyi esélyem sem lenne az életben maradásra. Marwena erősen ügyelt arra, hogy ne halmozhassak fel elegendő élelmet.

Napjaim egyformán teltek. Pirkadatkor talpon kellett lennem, és telehordanom vízzel két, derékmagasságú hordót. A patak csak félmérföldnyire, a tábor szélén csörgedezett, egy lépcsőzetes csobogót képezve, de a sátrak közötti cikkcakkos úton valójában sokkal több utat kellett megtennem oda-vissza. Két, vaspántos, fából készült vödört kaptam, melyeknek víz nélkül is tekintélyes súlyuk volt, vízzel együtt pedig először fel sem bírtam emelni őket. Marwena nem várta el, hogy a vödreim tele legyenek, csak azt, hogy a hordókat töltssem fel reggelig. Így az első két nap félvödörnyi vizet cipeltem, annak is a felét kilötykölttem a göröngyös úton. De csakhamar rájöttem, hogy ezzel a megoldással rosszabbul járok, mert kétszer annyi utat kellett megtennem, mintha azonnal két teli kannát cipelek. És egyébként is, ha Marwenának nem tetszett valami, egyszerűen kiborította a hordókat, és kezdettem előlről az egészet.

Ezután tűzifát kellett vágnom az erdőben, majd felhasogatnom pontosan egyforma darabokra. Soha életemben nem cselekedtem ilyesmit, azt sem tudtam, hogyan fogjak hozzá. És persze, ha Marwenának nem tetszett valami, félredobálta az egészet, és mehettem újabb fákért.

Főzés előtt ki kellett súrolnom a rézüstöt, mely munka unalmas és megalázó volt, csakúgy, mint a gabonamagvak őrlése, zöldségek aprítása, az ingek és fehérneműk mosása a patakban. Ám a hurkok kirakását, apró csapdák építését élveztem, pillanatok alatt kitanultam a vadak elejtésének minden csínját-bínját.

Marwena az első két nap alig szólt hozzám. Csak utasított, pár szóban elmagyarázta, mit kell tennem. Ha valamit rosszul végeztem, visszafojtott indulattal dúlt-fúlt, csapkodott, de sosem emelte fel a hangját. Ezeket a kitöréseket is mindig napokig tartó mély hallgatás követte, mintha magát is büntetné a fegyelmetlensége miatt.

Már a harmadik nap megkezdődött a harci tudományok oktatása, amelynek első tanórái a közelharcról szóltak, és indításképpen Marwena a földre dőngölt párszor. Kíméletlen, sőt mondhatni, kegyetlen mesterem volt, addig hajtott, kínozta, míg az izzadság mellett a vér is kiserkent a bőrömből. Ki kellett próbálnom a különböző fegyverekkel való harcot, de rendre csődöt mondtam. Édesapám nem tartotta szükségesnek, hogy tizennégy évesen efféle tudást elsajátítsak, szerinte elég tizenöt éves koromban elkezdni. Tudatlanságom, ügyetlenségem és gyengeségem árát most fizettem meg, nem számíthattam másra a nurkok részéről, csak közmegegyezésre és utálatra.

Számát nem nyithattam szóra, csak ha kérdeztek, nem nézhettem senki szemébe, Marwenáéba se, csak ha engedélyt kaptam rá, és nem tarthattam kapcsolatot más, hasonló korú ifjakkal.

Ezeket a szabályokat eleinte nem vettem komolyan, de engedetlenségemért súlyos árat fizettem. Ha Marwena rajtakapott, hogy titokban az arcára néztem, vagy engedély nélkül beszéltem hozzá, hatalmas pofon volt a „jutalmam”. De ez mind nem számított ahhoz a veréshez képest, amit akkor kaptam, amikor a pataknál felajánlottam a segítségemet egy lánynak, akinek a víz elragadta az egyik vödrét. A lány ahelyett, hogy megköszönte volna, beárult Marwenának, „nővérem” pedig a csuklómnál fogva kikötött egy oszlophoz, lemeztelenítette a hátam, és tíz korbácsütést mért rám úgy, hogy kiserkent a vérem. Később eloldozott, de otthagytott az oszlop tövében ájultan. Amikor magamhoz tértem, bevánszorogtam a sátrunkba, és vizes borogatást tettem a hátamra, amely csökkentette valamelyest a fájdalmat, de a bosszúvágyamat fokozta.

Ez az eset többé nem került szóba, Marwena nem hánytorgatta fel, ám én egy életre megjegyeztem a szavait, amelyeket az első korbácsütés előtt mondott: „Mindenki azt kapja, amit megteremt magának, és azt teremti meg, amit el tud viselni.”

Később megtudtam, hogy a lány is hasonlóképpen járt, de őt a vödör elvesztéséért büntették, nem az engedély nélküli beszédért.

A napi ételmennyiségem szigorúan ki volt adagolva, s ha nem is éheztem, a nagyobb megterhelések után, kétszer annyit is be tudtam volna falni.

Az első napokban alig bírtam aludni. Egy éjszaka alatt négyszer-ötször is felriadtam, ilyenkor édesanyámat szólongattam, de csak durva szavakat kaptam Marwenától, aki nem tűrt semmilyen érzelmi kitörést. Sem sírást, sem az öröm kifejezését, és önmagának sem engedett meg hasonlót.

Hamar megtapasztaltam, hogy a nurkok nem mutatják ki, ha fájdalmaik vannak, ha gyászolnak, örülnek vagy megelégedettek. A gyerekeket nem ölelgetik, nem simogatják, sosem kapnak dicséretet, hacsak nem számít annak, hogy nem szidják meg valamiért.

Később megtudtam azt is, hogy a fiatal lányokat tizenhat éves korukban férjhez adják ahhoz a harcshoz, amelyik kiválasztja őket, de ugyanígy a lány is választhat. A házasság akkor jön létre, ha a pár a phartius előtt egyöntetűen kijelenti, hogy a továbbiakban együtt akarnak élni. A házasságok általában egy életre szóltak, ám ha időközben valamelyikük meghalt, a másik választhatott új társat, ha akart.

Marwena a titokban végzett megfigyeléseim alapján húsz év körül járhatott, vagyis jóval túl a férjhez adási koron. Törtém a fejem, hogy miért van mégis egyedül, és végül csak egy lehetséges választ találtam: a férje nyilván meghalt, ő pedig nem ment férjhez újra. Pedig az arca nem volt csúnya, csak számomra meglepetést okozott, hogy majdnem akkora erővel bírt, mint a férfiak, s azokat meghazudtoló ügyességgel bánt a törrel és az íjjal. Derékig erő, fekete haját általában egyetlen copfba fonta, erőteljes, de arányos teste csupa izom volt. Sosem mosolygott, izzó tekintete elől nem volt hova elrejtőzni.

Egyik este, amikor azt hitte, nem vagyok a közelben, sikerült meglesnem őt fürdés közben. Túl sokat nem láttam, mert a sátonak azt a részét kifeszített, vékony lepedők takarták el, ám a bent lévő mécses fénye rájuk rajzolta az alakját...

– *Azannya!* – szisszent fel mellettem Dirk. – *Ez épp nekem való falat.*

Rémülten csóváltam meg a fejem, suttogni is alig mertem:

– Miket beszélsz?! Még csak tizennégy éves vagyok... korai még lányokról álmodozni.

– *De nem nekem...*

Dirk időnként komolyan megijesztett. Továbbra sem láttam őt, de folyton hallottam a hangját, a legváratlanabb pillanatokban szólalt meg, és ilyenkor minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne válaszoljak neki. Azonban néha megtettem, ezért a nurkok elneveztek *Bolond Ulriknak*. Én voltam az idegen országból jött örült fiú, aki saját magával beszélget.